HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHu

Hungária fiataljai **Ifjúsági rovat**

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Szavalóverseny 2007-ben?

Az olyan jelenben, amelyben már a legkifinomultabb technika kalauzolja az élet mozzanatait, egyszerűen élménnyé válhat egy totálisan friss, ártatlan, romantikus „poézis-gála”. A hétvégi Zrínyi Ifjúsági Kör magyar iskolánk bizonyára még bízik a mély gondolatok erejében, és abban is, hogy „nyelvében él a nemzet”. És mivel hosszú időkre megmaradandó bástyákat kell felépítsen nap mint nap, ez esetben is teljes meggyőződését a szépből, a rímek emberalkotó gyönyörűségéből szedte elő ezzel a „versennyel” - az érzékenyek számára. Derűs arcú gyermekek és fiatalok szólaltatták meg a drága magyar költőink magas egekbe vésett szavait. Nem először történik e csoda. De az, hogy 2007-ben, a felületesség és a sietés érájában, a közöny veszélyes lelkületével párhuzamosan összejöjjön több tucat érdeklődő és ugyanannyi fiatal, hogy verseket mondjon s hallgasson - ez megrázó! Az pedig még meglepőbb, hogy itt nálunk, Argentínában, az emigráció kereken 50 letelt éve után is érzéssel, kiejtéssel elmondhat magyar verset egy hétéves, de egy 3-ad generációs 15, 17 éves is!

A betanulás alatt új szókincs felfedezésével találkozik a diák, s a verseny követelményei mellett, vagy azzal párhuzamosan több akadályt lép át a szépséges nyelvünk elsajátítása útján. Míg hallgattam a szeretett fellépők hangocskájában vissza-visszaelevenedő Adyk, Petőfik, Kányádik vagy Radnótik fantasztikus mondanivalóját, el is képzeltem a költők odafenti lármáját, hiszen nekik nem lehet mindegy, hogy *kik* szólalnak meg szavaikkal: egy magyarországi - természetesen tökéletesen magyar ajkú - fiatal, vagy egy, a nyelvvel küszködő s a hazától rettentő távol eső magyar közösségben született, csak hétvégeken iskoláztatott fiatal, akinek szülei, vagy akár nagyszülei sem születtek Magyarországon. Azt hiszem, hogy a nagy költők bennünk találják meg a verseik megvédését s tartják életfontosságunak azok megmaradását. Főleg, ahogy éppen ez időkben éli harcát a drága ősi, európai országunk. Arra is gondolok, hogy a mai költészet hogyan tudna hatni az óhazai eseményekre, és befolyásolni őket úgy, mint annak idején?

E sorokkal szeretném, *kivételesen*, összehozni Espinosané Benkő Teri havi írását Lajtaváryné Benedek Zsuzsiéval, aki a szavalóverseny levezetője volt. Mert sírtam míg átolvastam amit írtak, mert sírok, ha a Kárpát-medencére gondolok, mert végtelenül sajnálom a magyarországi testvéreimet. Mert innen, a messzi „Magyarországom forgalma szívében is” tehetetlennek érzem magam, és fáj, iszonyatosan fáj e tehetetlenségem. Azért is hangzottak a versek újaknak, azért is járkáltak itt köztünk a hazájukat imádó költők, amikor idéztük őket s ezért kérdem most: mit tegyünk, a síráson kívül, a tények megnevezése után? Zsuzsi pillanatnyi öröme, Teri rádöbbenő szomorúsága s jómagam aggodalma - mit építhet számodra, magyar... ?

Zólyomi Kati cst.

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.:

KINCSESLÁDA

egy ilyen délután elbűvöl minket, és „megkövülten, megdöbbenten” érezzük, hogy a Zrínyi Ifjúsági Kör nagy munkájának, ami már több mint 50 éve szüntelenül létezik, igenis *van eredménye!* És milyen nagy érték ez! Micsoda KINCS. Az ember azt hitte volna, hogy 25 gyereket végighallgatni unalmas lesz… Régen nem láttam ennyi kincset egy rakáson! Jobban csillogott, mint akármennyi arany vagy gyémánt… Idén a ZIK szavalóversenyt szervezett. Minden csoport, a legkisebbektől kezdve a majdnem-felnőtt serdülőkig betanult két verset, egy szabadon választottat és egy kötelezőt. Aztán elérkezett a pillanat, hogy a gyerekek megmutassák nekünk, hogy mit tudnak, mit tanultak! Csengett a magyar szó, a magyar költők remekművei… Weörös Sándor, Petőfi Sándor, Móricz Zsigmond, Ady Endre, Vörösmarty Mihály, Dsida Jenő, József Attila… Az irodalom nagyjai mind jelen voltak, mégpedig a harmad-, negyedgenerációs argentin-magyar gyermekek ajkai tolmácsolásán át.

Néha, amikor a beolvadás fenyegetése kopogtat az ajtón, amikor úgy érezzük, már nem sokáig tudjuk ébren, élve tartani a magyarságot itt Buenos Airesben, akkor ráadásul nem egyszer ugyanazt a verset többször is. Ellenben milyen élvezet volt, milyen örömet jelentett látni, érezni és hallani a szebbnél-szebb költeményeket. Nagy erőfeszítést jelentett mind a gyerekeknek, mind a tanároknak, akik serkentették, ösztökélték a diákokat. Mert a magyar nyelv ma már nehéz, a szavak már nem olyan érthetőek, mint régebben. És - mégis sikerült!

Igazán örömteljes délután volt ez. Méltó évzáró ünnepség!

Szent-Gály Kata:
Ora et Labora

A füvek ma is valamit nőttek,
és messzebb futott a patak vize.
A meggyek ma is ízesedtek,
és szalmaszálat hordozott fészkibe
az ugrabugra kis veréb.
Elment a nap. Te mennyit tettél,
mit növekedtél, miben és miképp?

Havi „HUFImondat”:
Annyira szegény volt, hogy csupán pénze volt bőven... (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„Messze, messze, csak magyarnak maradtunk...”

A beköszöntő dél-amerikai nyár csendes üzenete immár hívogatóan simogatja az elfáradt testeket. A szünetet szelíden befogadó ösztönünket viszont az egymást követő események s nyüzsgések lármája tartja életben, mozgásban - és főleg ihletben. A megfigyelő tehetség éberebb, s frissebb a mosoly az ajkon. A leállással minden mámorba zuhan s elalszik, miközben az élet rohan tovább. Szörnyű lenne lemaradni… Ám a magyar őrangyalok tolnak és felráznak, nyomnak és nevetnek mellettünk. Csiklandoznak, ha elszundikálunk.

Magyarok, sorsok, lemondások és harciasságok. Érzések és vélemények. Eszközök és továbblépések. Folytonosság és akaraterő. Szolidaritás és hazaszeretet. Korrupció és lélektakarítás. Katonák és meleg kézfogások. A mai életünk fegyverei. A nagy csalódások. Kitartások, hősök és újabb meg újabb magyarok. Akik még nem születtek meg. Hol vannak a költők? Hol s miről írnak ma, amikor olyan nagy szükség van rájuk? Magányos lelkek, agyongyötört eszmék, a szabadságot, a szeretetet s a fájdalmat leíró művészek... a lángokra lobbanó mondatok alkotói! Kik a világ végtelennek látszó távolságai mezejében mégis magyarul írnak, csodálatos módon azonos aggodalmakról, rokon érzésekkel, lágy könny-tintával megírt szavakkal, a szomorúság puha fonalával hímzett kivirágzó rózsákkal. A költészet hímzés finomságú munka, könny öntözte ránc az ajkon... az olvasó magyar viszont éhes e szavakra, s hozzájuk fordul az élete során, százezerszer is. A vers vigasztal, a vers menedék, a magyar vers bánat, szerelem és történelem. A magyar nyelvet tárolja és tanítja, fényt szór a kétségbeesésre. Lázít és fenyeget, oktat és figyelmeztet. A magyar vers megérti az időt és a legprecízebb tolmácsa a valóságnak! (*így került be Ady a néhány évvel ezelőtt bemutatott történelmi színdarabba -„A nyíl, a kard, az ágyú és a sors”- mint a legjózanabb magyar sorsunk megfogalmazója. HUFI szerk.*).

Zólyomi Kati

AZ ÚJ „*MAGYAR*” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítónktól: *Espinosané Dr. Benkő Teri cst.*

Nehéz volt elkezdeni e cikk megírását. Úgy gondoltam, hogy az itteni gyönyörű karácsonyról írnék: a millió izzólámpától fénylő Andrássy útról, a Gerbeaud étterem homlokzatára vetített adventi naptárról, a sok-sok karácsonyi vásárról. De nem ment. Nem tudtam, mi is az, ami nincs rendben.

Mint máskor ilyenkor, felálltam a számítógép mellől, készítettem egy mátét, és cél nélkül kinéztem az ablakon. Megláttam a (Blaha Lujza) teret, a hosszú, ételért álló sort - és valami megmozdult bennem. Eddig mindig pozitív tényekről, jó programokról meséltem. Lehet, itt az ideje, hogy *Budapest másik oldaláról* is meséljek.

A város láthatatlan lakóiról, a szegényekről, a hajléktalanokról. Igen sok van belőlük a varos utcáin. Tapasztalatom szerint helyzetük 2005 óta szemláttára rosszabb, és nap mint nap a számuk csak növekszik. Este nem is furcsa találkozni velük: az üzletek bejáratánál vagy az aluljárókban alszanak. Akinek van kis szerencséje, menhelyen tölti az éjszakát. De ezekből kevés van. Reggelre ott kell hagyni helyüket, így nem biztos, hogy másnapra is megkapják.

Természetesen van köztük olyan, aki nem kíván dolgozni, vagy már nem képes rá. De aki szeretne, annak abszolút nem könnyű visszaállni a munkapiacba, ha már egyszer kiesett. Az állam egy államsegélyt nyújt a hajléktalanoknak. Ez kb. egy alapfizetésnek a fele. Sajnos munkát nehéz kapniuk, mert erre állandó lakcímmel kéne rendelkezni. Ezt pedig hajléktalan nem kap. Így egy végtelen - megoldhatatlan - *circulus vitiosus* adódik számukra.

Az utóbbi időkben az élet (albérlet, gáz, villany, étel, stb.) megdrágult, és sajnos a fizetések nem növekednek ehhez arányosan. Az euróhoz kell „felnőni”. Akinek fizetése elég volt szórakozásra is, most azt kihagyja, és még mindig megélhet. De mi van azokkal, akik már csak a minimumot tudták hazavinni? Azok nem tudják a bérletet fizetni, és aztán csak napok kérdése, hogy a munkát is elveszítsék. Így válnak hajléktalanná… Ezeken a családokon próbál segíteni több független alapítvány. Sajnos, ez nem elég!

Másrészt az is van, amikor segíteni sem olyan könnyű. Persze vannak személyes kivételek, de a szolidaritás valamennyire még egy új fogalom itt, Magyarországon. Például, nekem nagyon furcsa, hogy itt nincs Karitász minden templomnál. Több mint egy hónapig álltak az összegyűjtött ruhák itthon, míg kiderítettem, hova kell vinni, és el is vihettem. Egy külön helyre - és csak délután háromig... Ez csak úgy jó, ha onnan indulunk ki, hogy mindenkinek van kocsija, hogy messze elvihesse a holmikat, és persze délután nem is dolgozik! Most már értem, miért teszik ki sokszor a nem használt ruhadarabokat egyszerűen az utca sarkára, egy látható csomagba…

Gyönyörű város Budapest, túl is tehetne ezen a problémán. Csak kicsit több szolidaritásra lenne szükség! Sajnálom, hogy eddig nem hallottam egyszer sem a templomban erről. Pedig a közeli templomokat mind bejártam már.

Kísérjetek ti is imátokkal, hogy a közömbösség váltson át szolidaritásra!

„A haza nem fejőstehén. A haza ugyanolyan, mint az édesanya; érzelmi szálak fűznek hozzá, és ha nem tud adni, akkor mi kell, hogy adjunk neki.”

Teleki Pál

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

A TILINKÓ kisegyüttes új tagozatának első fellépése a magyar közösség székházában: a Hungáriában!

Szeretem dicsérni, megtapsolni a dolgozókat, elismerni a munka jogos eredményét, viszont néha ki kell hangsúlyozzam (vagy el kell magyarázzam?) az egyes sikerek mögött elrejtett, szemmel nem látható tényezőket is!

A Buenos Aires-i Regös magyar néptáncegyüttes nem „tegnap" alakult; immár 50 éve írja be sajátját a tánc-naptárjába... Viszont most, december 8-án egy apró, de óriási fontosságú „első" nyilvános megjelenésnek volt szemtanúja a magyar kolónia. Figyelem! Ennek még lesz más utóhangja is! Annyi év szakma után merészen jelentem ki, hogy ezen újonc táncgárda soraiban van ám előreláthető lelkesedés, törekvés, és még ráadásul: tehetség is! Hadd írjam le először azt, amit szakértő szemeim láttak, de utána engedje meg az olvasótábor, hogy hozzáfűzzek néhány saját megjegyzést is.

Ritka kedves és folyékonyan együttműködő csoport váltotta le a Tilinkó gyermekegyüttes sorait: a Bogáncs őrs lánykái teljes tagozata (7 db. szépen fejlett,

A 7 leány b.-j.: Jeffrey Teréz, Gröber Stefi, Arcagni Anikó, Mattiauda *Luncsi*, Zaha Paula, Zombory *Michu*, Szentiványi Vali Fotó Zóka

csinos, 14-15-16 éves őrsvezetőjelölt) és a Kobra őrs „összes-három" („mindig kevesebb a férfi" - jeligével) *már* jóképű tagja, (Lajtaváry Márton, Lomniczy Attila és Papp Mátyás). Egy éve edzenek, hetente egyszer, és már látszik az igazi barátság keretében elérhető gyakorlat eredménye! Mivel a néptáncoláshoz is úgy álltak hozzá, mint minden máshoz: együtt! - csakis pozitív lehet az eredmény.

Még nem is népviseletben, hanem „magyaros" öltözetben jelentek meg, mégis végtelenül friss, magyar és ízléses volt! Habár majd az évek és a korrekt táncoktatás kicsiszolja a stílust, a lépést, fantasztikus volt az előadásuk! Még azt is mondhatom, hogy feldobták a táncdialektika szempontjából egyszerű szerkezetű dunántúli ugrást az egekbe!

Fotó Zóka

Édesen, precízen, hibátlanul adták elő a kis koreográfiát! Hiába jelentette be a bemondó, hogy izgulnak, idegesek... Nem ám: szerintem büszkén élvezték! És íme, *ez a lényeg!* Akkor kell színpadra emelkedjen az újonc táncos, amikor a terméke megérett, amikor lehetőségeihez mérve mindenképpen tisztességes az, amit elő fog adni! És ez - ebben az esetben - teljesen így történt. Táncszámuk színpadképesen jelent meg, és ahogy már mondtam: büszkén adták elő! És joggal büszke csak az lehet, aki megdolgozott. A büszkeség érzése nem a véletlen sikerekből fakad, hanem a megérdemelt sikerből.

Hát azért van e mögött még egy tényező, amelynek nincs köze a kiscipők koptatásához, sem a százszor elismételt mozgások rutinjához, hanem ahhoz, amit jelent manapság a magyar származásúak között kialakult és táplált barátság, a közösre nevelt célok, az öntudat felé irányító kalauzolás! Ugyanezek a serdülők voltak a Magyarországra átutazó ösztöndíjasok (akkoriban Meggy csoportként emlegettük őket, mert a ZIK diákjaiként utaztak), úgyszintén az előző oldalon leírt szavalóverseny résztvevői is, így hát a drágák bekerültek a magyar közösség forgalmának elkerülhetetlen sodrásába!

Azért helyezzük reményünket beléjük, mert egymáshoz tartoznak, mert szeretik egymást, mert türelmesek egymás „idegbajához" (együtt nőttek fel, a szó szoros értelmében), mert ők tízen együtt mennek s jönnek, mert „tömb" alkatú „család" lettek, szóval nehogy legyen olyan magyar felnőtt, aki ezt egy „ártatlan", meggondolatlan cselekedettel vagy mondattal felrobbantaná! *(Miért is? Szerk.)*

És vajon szükséges-e hozzátennem azt is, hogy ők a magyarul beszélő fiatalok utolsó színvonalas bástyáját képzik? Vagy azt, hogy ők fogják magyarul folytatni a nyelv, a néptánc és cserkészet továbbadását? Ugye nem szükséges? Hiszen tudjátok ezt már mindnyájan!... (ZK)

Minihufi

- Göndör Emma díszít, mint az angyal... Végtelenül ízlésesen festette át az étterem egyes falrészeit, s annyira eltalálta a színárnyalatot és mennyiséget, hogy egy teljesen új, otthonias hangulatot varázsolt a régi, elavult és már kopott helyiségre. Ami még mindig kár az az, hogy nem elég magyar jár (a több száz nem magyar közt!) Omar truppja kosztját fogyasztani...

- Egy piros bársony színpad-függöny története: Végre megegyeztünk! Új színpadkörnyék (a torkolat, maga a parkett, az öltözők, a kulisszák, a világítás) készül a „Hungáriát szerető barátok köre" elhatározása és önkéntes munkája által! Az újesztendő talán már valóban tisztességes légkört nyújthat közösségünk összes művésze élvezetére (néptáncosok, színészek, énekesek, zenészek, előadók)!

- Hagyomány: Él, vígan él és megtörténik, mindig felújulva és jókedvvel. A ZIK *betlehemest* játszott (ez alkalommal a Meggy-csoport tagozata előadásában), a ZIK megtartotta *karácsonyát* Honfiék benavídezi *quintáján* és ott osztotta szét gyönyörű erdélyi új, 2008-as *naptárát*!

- Míg az olvasóink kezükben tartják a hírlapot, az olivosi cserkészek ismét „tábor-túltengést" végeznek! Kiscserkész tanyázás, csapattáborok (Corrientes és Uruguay) és kiscserkész őrsvezetőképző ill. kiscserkész segédtisztképzők São Paulóban (Brazília)! Pedig úgy tűnt (tévedtünk!), hogy ez a nyár nyugalmas lesz! *Hahahaha!*

- Megvolt a szenzációs szilveszter esti mulatság a Hungáriában! A részleteket, képeket márciusi számunkban mutatjuk meg a kedves olvasóknak (bár úgy hisszük, mindnyájan ott voltak!) (ZK)

Karácsonyi vásár - vagy hatalmas magyar találkozó?

Ismétlődő rendezvényekről csakis úgy érdemes írni, ha újat mond el az ember. Számomra, mint a helyzetek állandó megfigyelője s tanulmányozója számára a Hungáriában tartott 2007-es (még mindig háromnapos!) hagyományos karácsonyi vásár az argentínai magyarság ciklikus életének egy különleges oldalát mutatta meg.

A szinte idegesítő, fárasztó, a látszólag csupán beszedési szempontból felállított stand-rengeteg sokaságában felfedeztem néhány határozottan érdekes mozzanatot: a „visszajönnék" első, de már komolynak besorolható tüneteit. Valószínűleg nem tévedek. A gyökerek, az emlékek, a válaszok keresése mindig oda sodor minket vissza, ahonnan eredtünk.

Hiába, ahogy múlnak az évek, a fészekből elszállt testvérmadarak ismét egyre inkább vágynak a magyarságuk elvárhatóan lágy s óvó karjai ölelésére. Már nem számít, hogy miért s mikor repültek el! Így találkoztam az idén volt néptáncos társakkal, volt cserkészekkel s azoknak szüleivel, volt barátokkal, akik büszkén mutatták be drága kis gyermekeiket, szüleim régi jó menekülési társaival, s azoknak unokáival - egyszóval: hihetetlen, ki mindenkivel beszélgethettem, s a közös nevező hajszálpontosan mindig ugyanaz volt: ki-ki sajátos nézete szerint, de mind a „visszakapcsolódás" gondolatát mondták el nekem. Legtöbben csodálkoztak a nyakamban „még mindig" lógó cserkésznyakkendőn, vagy tűnődtek ugyancsak cserkész és magyarul beszélő lányom és fiam láttára, akiket természetesen én is bemutattam nekik!

De a legkedvesebb mégis az volt, hogy sokan ezekből egymás közt is átölelkezhettek! Minden esetleges aggodalmam mellett

A Mikulás látogatását vasárnap délután izgatott gyerekek, szülők és nagyszülők várták! Ijjas Christian és Diana már megkapták a várva-várt csomagot Fotó Zóka

azért belelátok a közeljövőben előfordulható egyes jelenetekbe, és elképzelem a magyar óvodát és a kiscserkészek sorait, a lassú, de *érdemes magyar nyelvtanítás* soha nem kimerülő folyamatát, talán még az 50. cserkészbál nézőterét is, és azon álmodozom, hogy ott leszünk mindnyájan, ki-ki a maga helyén. Sőt, még azt is elképzelem, hogy megint felépül a hajdani hatalmas Buenos Aires-i kolónia, készen, szilárdan és meggyőződötten, tapasztaltan, megszenvedten - és így lát neki a jövőnek, azaz, az igazi megmaradásnak!

(Szélgondolat: érthető, hogy éppen a vásáron történik meg a „visszakukucskálás", hiszen ez komolyabb megmozdulásokon sokkal nehezebb lenne, talán túlságosan megható, és a szélsőségesebb érzések ijesztően hatnának... Egyszóval: remek, hogy van a vásárnak ez a „mellékhatása" is!) (ZK)

Zólyomi Kati: Vajdaság népének élete

*(Folytatjuk Zólyomi Kati „Délfelé kanyarodott az út" című, készülőben lévő könyvének kivonatos közlését *. Szerk.)*

A Délvidék történelme során az ott élő magyar „kisebbség" iszonyatosan szenvedett, vesztett, viszont túlélt és példát adhatott a legtöbb máshol élő magyarnak is. Elszigeteltségük alatt azonban útmutatók lettek számunkra, s hiába lettek kihagyva, néha céltudatosan „kifelejtve" a néprajzkönyvekből, gyűjteményekből, a csodálatosan nedves, zöld, puhán-termékeny és romantikus magyarlakta vízmente egyre inkább bástyája a külhoni magyarságnak. A Duna és a Tisza itt oltják egybe szívüket, ezt a vidéket mindenkortól nemcsak a víz, hanem igen sok vér itatta át, olyannyira, hogy még mindig sírnak a gyásztól, a szomorú elhagyatottságtól Szabadka, Zombor, Újvidék városaink házai. Valahányszor faj-népárvaságra gondolok, mindig Petőfi e szavai jutnak eszembe: *„Ha nem születtem volna is magyarnak, e néphez állanék ezennel én, mert elhagyott, a legelhagyatottabb minden népek közt a föld kerekén."*

E számunkban mégsem (mert az e számban közzétett lelkület egyelőre ezt igényli tőlem) a káprázatos népviseletek, a palóc bevándorlás vagy a hagyományőrzéssel fogok foglalkozni, hanem megosztom az olvasóval a Délvidék szörnyű-zavaros etnikai üldözésének egyes vallomásait, valamint három évvel ezelőtti személyes tapasztalatom egyes pillanatait.

„Amikor a nagyszaladáskó begyüttek a szerbek... kaptak három nap szabadrablást! Azt ölték mëg, akit akartak, akit mëg bírtak fogni. Mert aki bírt, szaladt, az elmënekült! Kocsira, ami fért, párnát, gyerëkët, ënnivalót, öregëket, aki nem bírt mënni mán nagyon, föl a kocsira oszt ‚hajts'!... Szeged felé!..." (a „nagyszaladás": 1849, a fegyvertelen zentai magyarok menekülése a szerbek elől. Viszont a városban szorultakat vadászták és meggyilkolták, ahol érték.)

„Vót ott a leégett templom előtt egy Szentháromság szobor. Három lépcsőre volt állítva. Azt a szerbek körürakták háromszoros gyűrűbe fejekkel! Magyar fejekkel! Amiket levágtak! Oszt pedig úgy ám, hogy mindég a következőnek, aki soron vót, annak köllött az előtte lëvágottnak a fejit odatënni! A sorba... vót, hogy az apja tëtte oda fija fejit, vót, hogy fordítva, hát! Vagy az asszony az urájét, vagy a gyerëkijét!..."

(Zenta, Bodor Péter, gyűjtés: 1952)

„Így éltünk a Délvidéken"; Burányi Béla, Nap Kiadó, 1999.

*

Kiszálltam. Sz. mellett állt egy magas, szőke, lágy mosolyú férfi. Dörzsölte a két kezét, mint aki didereg. Kezet fogtunk, de a férfi nagyhírtelen átölelt és azt mondta vidáman:

- Isten hozott *Gombosra,* Kati!

Nem vártam az ölelést, de azt sem, hogy két pillanat alatt Sz. lábam mellé tette csomagjainkat és ahelyett, hogy ottmaradt volna mellettem, kijelentette, hogy elmegy tankolni, és majd visszajön értünk minél előbb, hogy továbbutazhassunk Kupuszinára. Elhajtott a sötétség felé. Egy sóhajtásnyi árvaságot éreztem, de csak addig, míg V. egy lépéssel arrébb állva hangosan megszólalt:

- Gyertek, gyertek! Vendégeink megérkeztek!

Akkor vettem csak észre hol, mi előtt ácsorogtunk eddig: egy régi, egészen nagy épület bejáratánál. Kinyílt az ajtaja, ömlött ki belőle a fény, és vele együtt egy csodás, látomásszerű felvonulás: hosszú sorban jöttek felém a káprázó dísszel ellátott gyönyörű viseletben beöltözött fiatalok. Fáznak szegények, drágák, gondoltam magamban. És dél óta vártak rám. Szégyelltem magam, pedig nem tehettem az eredeti késésről. Csak az volt a vétkem, hogy épp ezen a hétvégen volt szándékom és lehetőségem megismerni a vajdasági magyarságot közelről.

*

Nagyon megrázó lehetett a jelenet, az egész fogadás, mert M. hozzámsimult és belémkarolt, mint akinek lelki istápra van azonnali szüksége. Ott álltunk ketten egy maréknyi nagyságú helyen, szótlanul. V. kedvesen azt mondta:

- Menjünk be, itt nagyon hideg van ma… Mindenki már fáradt és fázik.

Ahogy átléptük az ajtót (előre beengedtem a fiatalokat, egynéhányat át is öleltem, míg lépkedtünk - leírhatatlan kellemes illatuk volt azokban a régi viseletekben -) szoborrá váltam, megmerevedtem, nem hittem szemeimnek: olyan 200 ember állt ott s nézett

Folyt. a 4. oldalon

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

CSERKÉSZET AUSZTRÁLIÁBAN

Sydney: 60 évvel ezelőtt alakult meg a 30.sz. „Kőrösi Csoma Sándor" cserkészcsapat

1947 októberében *Nt. Bernhardt Béla cscst*. 12 Traunstein (Németország) környéki faluból összegyűjtötte a magyar gyerekeket és cserkészcsapatba szervezte őket. A csapatot 1947. november 15-én a Magyar Cserkészszövetség Igazolóbizottsága hivatalosan felvette csapatai közé 30-as sorszámmal. A XX. század nagy népvándorlása szétszórta az összes világtáj irányába a magyarokat. Az egyik Ausztrália felé tartó hajó fedélzetén *Toppler Gyuri bá* foglalkozott a hajón lévő gyerekekkel és a megérkezés után majd minden táborban akadt valaki, aki a cserkészmunkát elindította. A kezdeti nehézségek, letelepedési gondok és a 2 éves *(kötelező. Szerk.)* munkaszerződés ellenére is ment a cserkészmunka. De valójában *Béla bá* megérkezése és szervező tehetsége rakta le az itteni sziklaszilárd alapokat. Ő szervezte meg a Szülői Fenntartó Testületet is, ami az anyagi és erkölcsi támogatást biztosította.

2007. szeptember 22-én ünnepelte meg a csapat alakulásának 60. évfordulóját. Már kora délután nehéz volt parkoló helyet találni a Cserkészotthon körül, ahogy a csapat mai és régebbi tagjai családtagjaikkal együtt gyülekeztek. *Hevesi Nagy Péter* napostiszt sorakoztatta a csapatokat (jelen voltak a 66. sz. Papp-Váry Elemérné leánycserkészei is). A „Hiszekegy" elmondása után *Gerecs István* csapatparancsnok üdvözölte a megjelenteket, majd *Boros Anikó és Pósa Zoli* vezetésével „népi játékok" kezdődtek. Kicsik, nagyok, fiatalok és mégfiatalabbak egyaránt beneveztek a 3 játékra. Első volt a *„...Ne nézz hátra, jön a farkas...*", ami bebizonyította, hogy a régi, az öregebb farkasok éppen olyan ügyesek, mint a mai fiatal farkaskölykök. Ezt az „*... Én vagyok a révészlegény…*" követte. Itt az első kör után megnyitottuk a kört és a mögöttünk állók is beállhattak egy pár körre. Sokan csak akkor fedezték fel egymást: „Hát Te is itt vagy? Na emlékszel, hogy kell ezt játszani?" Mire a válasz: „Hát persze, hogy emlékszem" - és már el is ragadta a konyharuhát a kézből, s ment a körbe. Jó volt látni a régi arcokat, jó volt a régi játékot játszani a régi barátokkal. - Utolsónak a „*...gyertek haza ludaim...*" jött, ahol jól kifutottuk magunkat és farkasok, révészek és ludak mind kipirulva és éhesen mentek be az otthonba és ültek le a terített asztalokhoz. Csalogatták őket a konyhasátor felől szálldogáló finom illatok!

Az „énekes" asztali áldás után szorgos cserkészek hozták nagy tálakban a gőzölgő, orrcsiklandozó gulyáslevest. Szinte percek alatt mindenki előtt állt egy csordulásig teli tál, és a zsúfolásig megtelt teremben mindenki élvezettel fogyasztotta a cserkészgulyást. S mikor már azt hittük, hogy nincs több hely, akkor hatalmas tálakon hozták a lángost. Fokhagyma volt bőven, és tejföl is, az asztalokon kinek szeme-szája mit kívánt. Fejedelmi lakoma. E sorok írója 58 évi ittléte alatt először tapasztalta, hogy maradt lángos... Nem kellett sorba állni, hozták és kínálták - és nem bírtuk mindet megenni. S ez még mindig nem volt a vég. Torta is volt. Még a legszigorúbb fogyókúrás is félretette fogadalmát, és nekilátott még egy szeletnek.

Mikor már mindenki csak szuszogni tudott, került sor a megemlékező beszédekre. A 104-es csapat parancsnoka *Gyurka bá* a nagy református püspök *Ravasz László* szavaival kezdte:

„A cserkészetet az egyik legfontosabb és legeredményesebb nemzetnevelő tényezőnek tekintem. Nagyszerűen egyesíti magában mindazt, amit a serdülő ifjú nevelése megkíván. A leendő felnőttet keresi a gyermekben és azt fejleszti! A cserkészet nem zseniket akar nevelni, nem is tudósokat, mégcsak úgynevezett intellektueleket sem, hanem becsületes és jellemes embereket."

Ezután röviden vázolta a csapat történetét, parancsnokait, táborozásait. Említette, hogy milyen szoros baráti kapcsolatok alakultak az évek folyamán és maradtak meg még a ma 50-55 évesek között is! A sikert 3 tényező határozta meg: 1. a szülők, 2. a gyerekek és 3. a lelkes fiatal vezetői gárda. A szülők boldog megnyugvással küldik gyermekeiket a cserkészetbe, tudva, hogy ott jó társaságban vannak és sok jót és hasznosat tanulnak. A gyerekek is szívesen jönnek, mert szórakozva tanulnak és tanulva szórakoznak. Az ifjú vezetők pedig kortársaikat magasan felülmúló lelkesedéssel és önfeláldozással nevelik a kicsit fiatalabbakat, *saját utódaikat*, akik majd az elkövetkezendő években **átveszik a vezetés stafétabotját**. Ezzel a nemes lelkülettel működik a 30-as csapat immár 60 éve. Így nevelünk nemzedék után újabb nemzedékeket, becsületes, emberebb embereket és öntudatos, magyarabb magyarokat.

A csapat legidősebb még mindig működő tagja, *Majsay Szabolcs* lépett a mikrofonhoz és a tőle megszokott kedvességgel emlékezett vissza fiatal éveire, az első portyára, az első táborra. Nevetve mesélte, mikor aludt el a tábortűz mellett zuhogó esőben… Majd további sikeres „Jó munkát" kívánt.

A 66-os csapatparancsnoka *Nagy Marika* csatlakozott a jókívánságokhoz. Megemlítette, milyen harmonikus együttműködés van a két csapat között és reméli, hogy még hosszú éveken át együtt tud dolgozni, táborozni a két csapat.

Ezután *Hevesi Nagy Péter* felolvasta *Béla bá* és *Dódi néni* üdvözlő levelét. *Béla bá* még ma is a csapat tb. parancsnoka és a nagy távolságból is figyeli csapatának működését. Jókívánságokat küldött *Lendvai-Lintner Imre bá,* a KMCSSZ elnöke és *Kovássy Marianne,* az ausztráliai kerület parancsnoka is. *Péter* ezeket is felolvasta.

Ezután a napostiszt felhívta *Bánki Évát* és *Katona Rózsát* a színpadra. Egy-egy köszönő oklevelet és csekély ajándékot adott át a két csapatparancsnok ennek a két nagyszerű magyar asszonynak, akik szívük minden dobogásával segítik a cserkészeket és minden más arra érdemes magyar ügyet. Nélkülük és a hozzájuk hasonlóak nélkül sokkal szegényebb lenne a nemzeti emigráció.

Besötétedés után hűvösre fordult az idő, de a társaság nagy része annak ellenére, vagy talán éppen azért, alig várta a tábortűz meggyújtását. *Hevesi Nagy Péter* volt a „tűzvezető", aki szép koszorúba fonta a kedves népdalokat, cserkész nótákat, játékokat, mókákat, csujogatásokat, és mindenki kedvencét, a „dongót". *Bernhardt Béla bá* volt abban kimagasló tehetség. A csapat mai cserkészeinek dicséretére válik, hogy a tábortűz körül felidézik ezeket a régi, szép emlékeket. *Dr. Háhn Erik,* aki a csapat ausztráliai kezdetén az elsők egyike volt, felsorolt pár kedves eseményt a régi időkből, majd - mint minden tábortűz végén - megalkottuk a szeretetkört:

„Bimm-bamm, bimm-bamm.
Jó munkát! Jó munkát! Jó éjszakát!"

Viszontlátásra 2009-ben, amikor a 66.sz. „Papp-Váry Elemérné" leánycserkészcsapatunk 45 éves lesz! Addig mindkét csapat, a 104.sz. „Kont" felnőttcserkész csapattal együtt folytatja a nemzetmentő

Jó munkát!
Fehérhajú krónikás

(KMCSSZ Sajtószolgálata)

... sport, magyar ügy, magyar, magyar ...

Az argentin napocska sugarai tűzerős leple alatt is lehet magyar cserkészvasárnapokat eltölteni!

Hátul b.-j.: Bonapartian Dani, Bonapartian Edi, Lovrics Jancsi, Kerekes Miki, Lajtaváry András, Collia Niki, Ughy Viktor
Elöl b.-j.: Zaha Tamás, Demes Sanyi, Collia Alex, Lajtaváry Richárd, Kerekes Marci, Lányi András Gfoto.org

A rákpiros bőrű magyar csoport ez egyszer nem egyenruhában, hanem *focivválogatott trikóban és labdával* védte meg, ill. reprezentálta az argentin magyarság színeit. Az Argentínában képviselt európai uniós országok labdarúgó „Mundialito"-t szerveztek (hiszen nemrég alakult meg egy Club Unión Europea). Ötletes, jópofa, mindenesetre újszerű „kifogásként" remek kiruccanó alkalmat teremtett számunkra. A Bartók Béla cs.cs. összes vezetője (a PFK válogatottja) és egy tucat szurkoló (menyasszonyok, feleségek, papák, mamák, barátok, HUFI kiküldöttje, egy fényképész-barát és két kutyus), a szabad, teljesen szabad ég alatt játszottunk-néztünk végig 4 mérkőzést.

Végül is csapatunk nem nyert, de bizonyára (és remélem ezzel egyetértünk!) nemcsak azért vonultunk ki, hanem valóban azért, mert *részt venni értékes*, mert a közösségi élet nemcsak az egyesületeink négy biztonságos fala közt kell folyjon. Hanem kifele és szüntelen, **mindig és állandóan kell tudjon a világ a létezésünkről, kell hallja a világ a mondanivalónkat, kell lássa a világ a kulturális megnyilvánulásainkat, és nem szabad elfelejtse a világ, hogy „mindenhol vagyunk, mi magyarok!" És még beszéljük nyelvünket is, és a szétszórtság ellenére *egy nemzet vagyunk*, akárhova vetődtünk szét a Földgömb táján!** Ha valaha, akkor most, az idén, és ezentúl még inkább mozogjon, szólaljon fel és dolgozzon a külhon és a régi emigráció, csodálatos, istenadta egyensúlyt megtartó életképességével! (ZK)

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250,
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144
Nyári szünet miatt zárva január 14-től február 1-ig

Mikulás ünnepély - *cserkész módra*

December 1. hetén **Bostontól Melbourne-ig**, és **New Brunswicktól Heidelbergig** eljött a Mikulás bácsi cserkészeinkhez látogatóba. A legkisebbek már alig várták, de nagyobb cserkészeink körében is nagy hódolattal viseltetnek iránta, hiszen a Mikulás egy fontos jellemnevelési eszköz a cserkészvezető részére.

A ***Mikulás bácsi*** az ideális cserkész és keresztény pedagógus. Ő mindenkire mond valami pozitívot, mindenkiben látja a jót. Viszont nem fél megmondani, hol lát az ember életében javítani valót. Azt is udvariasan, finoman, de azért határozottan mondja. Mindig a jóra serkenti a cserkészeket.

A ***krampusz*** se akárki! Feketébe öltözve mutatkozik, szótlan (talán hörög), talán láncot csörget vagy virgácsot hordoz, olykor csalafinta. A krampusz a következmény, a büntetés szimbóluma és megtestesülése. Erős, huncut, nem fél egyik rakoncátlan cserkésztől sem, haragszik, ha olyat hall, ami nem szép, de MINDIG hallgat és RÖGTÖN aláveti magát a Mikulás bácsi parancsának. Tudniillik **a jó mindig erősebb a rossznál**; a lassan mozgó, előkelő, formális Mikulás bácsi csak egy szót mond, és a krampusz szót fogad!

Így volt ez idén is, amikor **Bostonban** megjelent a Mikulás, hiszen a Jancsi bohóc (a mesélő) egy sodrófával jól móresre tanította a krampuszt, aki azt merte előtte mondani a gyerekeknek, hogy biztos mind rosszak és talán nem is jön a Mikulás hozzájuk. Természetesen, amikor megjelent a Mikulás az ajtóban, mindenki nagy örömére és megnyugvására, visszaállt a rend és a béke, és a krampusz is szót fogadott ezek után.

New Brunswickon is hasonló történet zajlott le, amikor az összegyűlt cserkészek a cserkészház főbejáratán a mikulásos hármas koppantás után, ki (azaz mi) más lép be a nagyterembe, mint három feketeruhás, kifestett, szarvas krampusz!

Bejöttek, illedelmesen bemutatkoztak, hogy ők „a Mikulások." Az összegyűlt 60-80 kicsitől egyhangúlag jött a válasz: „NEM! TI NEM VAGYTOK AZ IGAZI MIKULÁSOK!" Erre nyílik az ajtó és belép a valódi püspök, udvariasan de határozottan kitessékeli a három rontombontomot, és máris New Brunswickon is visszaállt a rend és a boldogság!

Melbourne-ben a Mikulás nemcsak cukorkát és csokoládét hozott, hanem egy új csapatzászlót is adott a felnőttcserkész csapatnak a régi helyett, amelyet az idő foga megtépázott már.

Kellemes és boldog időpont a december 6! Minden gyerek izgalommal várja. Használjuk ki ezt az időszakot a szeretetre és együttlétre. Hozzon a Mikulás minden évben minden magyar cserkésznek és magyar érzésű embernek világszerte **szeretetet, reményt és békességet.**

(KMCSSZ Sajtószolgálata)

Rovásírásverseny

A Forrai Sándor Rovásíró Kör általános és középiskolás tanulók részére **2008. január 31-i jelentkezési határidővel** meghirdeti a IX. Kárpát-medencei Rovásírásversenyt és Találkozót. Részletes tájékoztató a http://www.rovasirokor-forrai.xw.hu honlap **Versenyek** fejezetében. A magyarországi résztvevők Szakács Gábor szaki1@interware.hu és szakacs.gabor@interware.hu, valamint a Kör 1163 Budapest, Sasvár utca 53. címén jelentkezhetnek írásban (számítógépen vagy levélben).

Sikeres és örömteli felkészülést kíván
Friedrich Klára és Szakács Gábor

***FIGYELEM**: Részletek a szerkesztőségünkben. Villámlevélen szívesen közöljük az érdeklődőkkel!*

Zsuzsi íróasztaláról...

ITT A NYÁR

„... a nyelvvel törődni ... semmivel se jelent kevesebbet, mint magával a néppel vagy az igazsággal törődni.”
(Csoóri Sándor)

A vakáció első szombatján minden magyar család örült, hogy nem kell ZIK leckét csinálni, rohanni, hogy tízre ott legyünk, mindenki élvezte a szabad délelőttöt... És ez érthető is, hiszen egész éven át rendszeresen folyt a magyar tanítás és tanulás a Szent László Iskolában. És ez nem kis dolog, erre igazán fel lehet nézni, hiszen ezek a gyerekek minden nap az iskolában ülnek, sokan délutánig - és akkor még szombaton is tanulni… Nem kis erőfeszítés, becsületre méltó dolog! Le a kalappal mind a tanárok előtt, akik idejüket erre szánják, mind a gyerekek előtt, akik ott vannak és helyt állnak, és a szülők előtt, akik ezt támogatják és serkentik!

És most már itt a vakáció! Egyaránt örül kicsi és nagy - nem kell tanulni! HURRÁ!

De az is igaz, hogy ha a nyelvvel márciusig nem törődünk, akkor sok mindent elfelejtünk, akkor minek is dolgoztunk annyit évközben? No jó, de nem képzeled, hogy nyáron is tanulunk majd?- kérdezné egy diák. Nem, persze, hogy nem. De tulajdonképpen azon gondolkoztam, hogy a nyelvek világa olyan érdekes, olyan sokoldalúan szórakoztató… Miért ne játsszunk a nyelvvel? Hagyjuk el azt a szót, hogy *tanulás*. Használjuk inkább azt, hogy *szórakozás!* Igen! Ápoljuk a nyelvet és szórakozzunk, gyerekek! Jó alkalom és lehetőség arra, hogy a család együtt játszszon, együtt tanuljon, minden családtagot bevonva.

De hogyan? Hát itt van néhány ötlet, aztán ki-ki saját fantáziáját használva bővítheti:

- Minden héten tanulunk három új szót, azt kis cédulára ráírjuk. Lehet készíteni egy falitáblát és arra tűzni. Vagy akár csak a hűtőszekrényre, hiszen azt folyton nyitjuk, csukjuk. A cél az, hogy minden családtag megtanulja, sőt nagymama, barát is, bárki, aki belép a házba. S így a nyár végére szókincsünk jóval bővebb lesz. Minden vasárnap este lehet családi verseny (például a vacsora alatt, amikor úgyis ott van mindenki).
- A hűtőszekrényben levő tárgyakra rá lehet írni magyarul, hogy mi az (tej, vaj, lekvár, tojás, sonka, stb.) Majd a mama viccből kicserélhet egy párat. Ki jön rá, hogy hol van a hiba?
- A fürdőszobában is lehetnek cédulák (tükör, függöny, fogkefe, törülköző). Ha egy szót folyton látunk, a végén már megjegyezzük, és tudjuk, hogyan kell írni. Vacsora alatt lehet versenyezni, ki mire emlékszik.
- A kádnál, míg fürdenek a gyerekek, lehet a falon egy papír három mondattal. Képesek-e fürdés alatt megtanulni és emlékezni rá? Így lassan a mondatszerkezet beléjük rögződik. Ahol van magyarul nem beszélő szülő, ott a gyereknek az a kihívás, hogy meg tudja-e neki tanítani az új szavakat.
- Kertben el lehet dugni szavakat. Ahol kisgyerek van, szívesen keresnek, és aki talál x mennyiségű szót, kap díjat! (ez mindig motiváló eszköz).
- Miközben autóban visszük, hozzuk a gyerekeket, énekeljünk velük magyarul, mondjuk el újra a verseket, amiket tanultunk. Muszáj újra és újra ismételni!
- Lehet nyári füzetük, ahova leírják az új szavakat, rajzokat készítenek, barátok is beleírnak, nagymama is, és bárki, aki meglátogatja őket. Beleragaszthatják a buszjegyeket, csokoládépapírt, mozi belépőt, és minden mellé oda lehet írni a magyar nevét. Ez félig napló, félig magyar szavak gyűjteménye - szép emlék lehet a nyárról.
- Ne feledkezzünk meg a magyar videókról! Nézzenek, amennyit csak tudnak. *(A HKK-ban jó néhány található! Szerk.)*
- Az egyik ajtón lehet egy nagy fehér papír, és amelyik gyereknek eszébe jut valamilyen magyar szó, leírhatja. Azt is lehet játszani, hogy mindennap más témakör, például állatok, vagy tábori tárgyak, színek, ételek, ruhadarabok, stb. szerepelnek. Jó ötlet pl. betűk szerint írni a szavakat. Hétfőn K betűs szavak, kedden C betűs szavak, és így tovább.

Ha a család együtt játszik a nyelvvel, igen mulatságos lehet! Naponta pár perc… nem sok, de rengeteget segíthet, rengeteget jelent. Mert a nyelvtanulás olyan, mint egy ház építése, a napi munka, a szorgalom, a folyamatosság teszi tartóssá, minden egyes téglára szükség van, hangyamunka ez a javából… De lehet vicces és élvezetes, ha együtt csináljuk!

Hát akkor mire várunk?

Játsszunk a magyar nyelvvel!

Jó vakációt mindenkinek!

...VAJDASÁG ... folyt. a 2. oldalról

ránk kíváncsian, büszkén. Taps keletkezett, és a tapsból ének, isteni népdal, ritmusos szépségével. Felnőttek, öregek, fiatalok és gyermekek egyszerre énekeltek nekünk. *Én* is akartam volna tapsolni, de V. már ismerős hangja szólalt meg a fülem mellett:

- Sajnos a „rezes banda” vendégszereplésre kellett elsiessen, azért nem várhattak meg. De az ének sem kutya, ugyebár!?

És ekkor mosolygott rám először.

A tágas terem szép papírrózsákkal (a régió virágmotívuma) volt kivirágozva, a színpad függönye széthúzva (oda álltak be akkurátusan a népviseletes gyerekek és fiatalok, ki-ki az előre megszabott helyére), a felnőttek pedig nagy tisztelettel körülállták a nézőtér még üres, várakozó székeit. A hangulat enyhén feszült, de végtelenül kedves volt. Valaki előretolt engem, M.-t az első sorban leültették udvariasan és ezt követően a többiek is mind helyet foglaltak. Egy szimpatikus, alacsonyabb emberke mikrofont adott a kezembe és ő is leült sietve. Ott álltam, még nyakig felöltözve. Először a kesztyűt majd a nagy dzsekit vágtam le magamról (odarohant egy asszonyka és készségesen elvette tőlem), mosolyogtam mindnyájukra, az arcokat figyeltem, s közben arra koncentráltam, mit is mondjak nekik, értelmeset? Láttam, kinyílt az utcaajtó és óvatosan Sz. sofőr-barátom osont be a terembe. A leghátsóbb széksor mögött állt meg, és onnan nézett rám ő is. Jelenléte elöntött nyugalommal, rokoniassággal, biztonsággal. Mélyet lélegeztem és úgy, ahogy jelentkeztek a szavak, elmondtam a *Gombosiaknak* mindent magamról, továbbgyűjtési szándékomról és elképzeléseimről, ami a szétszakadt fiatal magyarság megmaradását illeti. Megköszöntem a váratlan fogadtatást és egy kicsit idétlenül (bevallom) kimagyaráztam az iszonyatos késést is.

Már majdnem éjfél lehetett (azt hittem másnap folytatjuk), amikor mögöttem egy lágy de határozott tájszólással beszélő női hang (azt hittem tévedek, mert tiszta palócosan beszélt) tudomásomra adta már másodszor, hogy a rezes banda elment vendégszerepelni valahova a szomszédságba, tehát „felvett zenére” fog menni a bemutató!

A bemutató? Néztem rá csodálkozva, és nem is kellett magyarázat, mert máris szólt a jellegzetes muzsika, egy kislány „rikótozott” egy nagyon éleset és egy hajrá felkiáltásra megkezdődött a néptánc. A sok beöltözött kortárs arckifejezésű fiatal nézése, mozgása, mágikusan átváltott vagy 200 évvel azelőttre. Repdestek a keményre kivasalt pendelyek, emelkedtek velük együtt a csipkés-virágos szoknyák, s a hatalmas hímzések is taktusra mozogtak a kis táncosok testéhez nőve, hozzájuk gyökerezve. Paradicsom! Magyar ajándék! – gondoltam, míg rohantam táskámhoz a digitális fényképezőgépemért. Úgy siettem el érte, hogy közben félszemmel az előadást követtem. Eszembe jutottak az útmutató Kodályok, Kallósok, Rábaik, Malonyaik és Pesovárok. Elképzeltem őket a régi magnókkal, filmezőgépekkel, vagy még előbb, a rajzolókkal és kottaírókkal. Egy másodpercig sajnálatraméltónak tartottam a kis fémburkolatú modern kamerámat.

Kitűnő kép- és hangfelvételek készültek, százával, színesre, élesre, s a gazdag műsort követően átkerültek a laptop óvó szívébe. Ennyi. Utána pedig csak a CD égetés marad, a gyűjtés megható pillanata és a CD-tartó polc között. De az emberek megmaradnak embernek, azok is lesznek mindig, hiába fejlődik a technika. Fejlődés? Hogy is mondta Sz.: „hogy még folynak az etnikai utcai harcok”? Gondolat nélkül maradtam…

*

A tüzetesen begyakorolt hagyományőrzők gazdag műsort adtak elő. Csárdást, karikázót, kis színdarab jellegű népszokást is. Egyik szám szebb volt a másiknál. Ilyen még nem fordult elő velem: hogy „nekem” táncoljanak-énekeljenek.

A tapsvihart követően (a helybeliek úgy örvendeztek saját táncosaiknak, mintha híres nemzetközi művészek léptek volna fel előttük: ez tetszett nekem nagyon), behívtak magukhoz egy hosszú tárgyaló terembe az első emeleten. Akkor vettem észre, hogy egy iskolában voltunk. Emlékszem, míg még mentünk felfelé a lépcsőn, hátra-hátra nézve azt figyeltem jön-e utánunk Sz. is. Megnyugodtam, amikor láttam, hogy őt is kedvesen hívogatják felfelé. Úgy 20-an ültük körül az asztalt. Tekintélyes férfiak, nőies asszonyok, V. (aki megölelt az utcán) is ott volt, az ügyködő alacsony emberke is. Meg volt terítve: egy hatalmas rózsás selyemabrosz fedte az egész asztal hosszát, több pálinkás üveg állt a közepén, körülöttük egy rakás alacsony pohárka. Süteményes tálkák, két papírrózsás üvegváza. Volt annyi időm, míg elhelyezkedtek mindnyájan (mintha mindenkinek meg lett volna a saját helye), hogy észrevegyem, mik voltak még szétrakva: térképek, majdnem művészien összehajtogatott régi viseletdarabok, búzakék szalvéták, hamutartók és legalább három dugóhúzó.

Engem háttal az ajtónak, az asztal közepénél helyeztek el. A másik oldalon, pont velem szembe ült le V. és maga elé letett egy könyvecskét, egy nagyobb mappát és a mobiltelefonját is. Mosolygott rám megelégedetten. Én is kivettem a kis magnómat és füzetemet a táskámból és az asztalra tettem. Sz. hátrébb húzódott. Nem akart leülni, s állva maradt a terem egyik sarkában. M.-t pedig megkértem, hogy fényképezzen, így hát ő sem ült le, csak később, amikor a beszélgetés során felmerültek feljegyezhető megfigyelések (erre is megkértem). Már ültünk mindnyájan és két másodpercig teljes csendben vigyorogtunk egymásra, amikor az alacsony emberke zajosan felállt és az egyik dugóhúzót megmarkolva így szólalt meg boldogan:

- Isten hozott titeket *Gombosra*!

Nagy széktologatással felállt mindenki (én is), s míg a bácsika nyitotta a pálinkát, néhány asszony felém iramodott a süteményekkel. Ahonnan álltam, az ablakon keresztül kiláthattam: úgy havazott, mint a filmekben, lassan, sűrűn - csodálatosan.

Már sehol sem magyarázom, hogy nem szeretem a pálinkát. Minek. Úgyis meg kell inni, és a legédesebb az, hogy utána olyan jól érzem magam! Ha csak a „lenyelés” pillanatát ki lehetne hagyni…

Leültünk. Engedélyt kértem a magnóm bekapcsolásához. Mindenki jóindulattal bólongatott. Megnyomtam a „rec” billentyűt és az asztal közepe felé toltam óvatosan. Míg dőltem hátrafelé a székem háttámaszáig, végignéztem a körülöttem ülő személyek arcát. Sokszor máskor is érezhettem azt a „rokonság” melegét, úgy, mint akkor. M. szorgalmasan kezébe vette a tollát és a kis füzet kinyílt előtte. V. elmesélte a várakozás napját, és jó humorú megjegyzésekkel mindnyájan hozzászóltak. Süteménnyel, pálinkával, borral váltakozva, kikérdeztük egymást.

Inkább élettapasztalatokat meséltünk el mindnyájan, és úgy tűnt, mintha ez az alkalom azért jött volna össze, hogy kiengedjük magunkból ezeket az elrejtett történettöredékeket. Elmeséltem nekik a dél-amerikai magyarság összegezett élete lényegét, de legfőbbképp a Buenos Aires-i magyarságról szóló részletekben mélyültem el hűségesen. Figyelmüket a magyar beszédem lepte meg a legjobban, nem az, hogy felfrissítő néprajzgyűjtési szándékkal közeledtem hozzájuk.

Eltelt úgy két hosszú óra. Végre a szétszórt magyar ifjúságról tanakodtunk, és elkerülhetetlen volt sok kényes megmaradási gond átbeszélése. Vita is keletkezett, de akkor köztük én hallgattam s figyeltem a legjobban. Sz. nyugtalankodott a sarokban. M. már régen lemondott a jegyzetelésről, képtelen volt követni a sok gondolatot, panaszt, ötletet. Egyébként tudta, hogy a magnócska legalább kétszer kapott új szalagtáplálékot.

(Folytatjuk.)

** 2005. Részletkivonatok a 4., 5., 6. és 7. fejezetekből.*

Ami az íróasztalon maradt:

Merem állítani, hogy az élet minden szempontjából a *szürkeség* egy veszélyes ellenség... Akár a magyarságot nézve, akár egy házaspár életében, akár a munkában, akár a baráti kapcsolatokban. Figyeljünk csak!

A színek vetélkedése
(Vihar Béla)

- Vérben, virágban, ezerszemű lángban,
zsarátként izzok:
én, a **Piros**
- A táncoló tenger, a hajnali ég
selyem köntösét
én szövöm: a **Kék**
- **Sárga** vagyok, s hő arannyal festem,
a dolgokban
elosztva forró testem.
- Klorofilt itatok, füveket ringatok,
s amit a tél
fagya, szél
letörölt:
erdőben, réteken
színemmel prémezem:
én, a **Zöld**.
- S mit tudsz te, **Szürke**, oly hallgatag
barátom?
- Csak egyet, de azt jól: ha számat
kitátom,
elnyellek lassan.

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos - 4799-8437 - **Horario de atención al público:** los viernes de 19 a 21 hs.

Szórakoztató irodalom a nyárra!

5 Mikszáth Kálmán: A fészek regényei
127 Morley, Christopher: Kitty
687 Timmermans, Felix: Pieter Bruegel
1517 Vidám könyv (klasszikus írók elbeszélései)
1690 Farrère, Claude: A titkárkisasszony – Keleti asszonyok
1768 Komáromi János: Reménytelen szerelem
1913 Schüler, Carl: Cinege kettő
2218 Aldrich, B.S.: Ella kisasszony
2242 Segercrantz, Gösta: A Riviéra csodadoktora
2289/90 Spring, Howard: Szerelmetes fiam I.-II.
2594 Nagy Lajos: Élőkről jót, vagy semmit
2719 Maugham, Somerset W.: Téli utazás
2732 Durrell, Gerald: Családom és egyéb állatfajták
2775 Örkény István: Egyperces novellák
2779 McCollough, Colleen: Tövismadarak (ford. Göncz Árpád)
2821 Leblanc, Maurice: Az üvegdugó – Lupin Arsène kalandja
2897 Lipták Gábor: Regélő Dunántúl
3001 Lulofs, Madelon: A másik világ
3233 Sándor György: Nézeteltérítés
3383 Lénárd Sándor: Völgy a világ végén s más történetek (Brazília)
3516 Amerikai krimiirodalom (válogatások)
4063 Thury Zsuzsa: A francia kislány
5292 Montgomery, John F.: Magyarország, a vonakodó csatlós

ÚJ VIDEOKAZETTÁK (Dr. Bács Zoltán adománya):
Veszprém
Kápolnaavatás Marispusztán
Az 56-os Múzeum